

Orden, — jeg siger ikke, at det i den nærværende Sag har været rigtig, — at Regjeringsen af politiske Grunde affædiger en Mand, hvem man ellers af kirkelige Grunde vilde holde paa af yderste Evne, og som man maatte agte paa Grund af hans præstelige Virksomhed, medens hans borgerlige Virksomhed har vakt Ansøb. Nu forekommer der mig at være stor Opsporbring til, at Rigsdagen under lovlige Former tager sig af denne Sag og i Forening med Kirke- og Underviisningsministeren faaer denne Menighed anerkjendt. Jeg veed ikke, at der er andre Tilfælde end dette; jeg har nok her under Forhandlingerne og ogsaa udenfor denne Sal hørt Tale om, at der er en anden Menighed, der ønsker at vende tilbage til Folkekirken; men, vel at mærke, det er en Menighed, som frivilligt er udtraadt, og det gjør en væsentlig Forskjel. I dette Dieblit foreligger der saaledes for os kun det ene Tilfælde: Der er en Menighed i Ryslinge med dens Kirke og dens Præst, der ønsker at blive i Folkekirken, tilligemed den Præst, den selv har valgt sig, og som den har kaaret, efterat han er bleven affædiget fra sit Embede. Nu er Stillingen jo overordentlig vanskelig. Den høitærede Kirke- og Underviisningsminister siger, at Menigheden allerede er udstilt, og han siger tillige, at et almindeligt Lovforslag som dette kan han ikke gaae ind paa. Vilde det nu under saadanne Forhold være det Rigtigste at tage nærmest, ja, jeg vil sige udelukkende Hensyn til dette ene foreliggende Tilfælde og see at hjælpe til, for at faae det klaret? Det vilde staae for mig, som om man tog denne Sag noget let, naar man strax nu paa staaende Fod, med dette eneste Tilfælde for Die, vilde give en almindelig Lov. Er denne Sag saaledes forberedt, at vi, der sidde her, valgte af andre Hensyn, eller dog væsentligt af andre Hensyn end de kirkelige, nu kunne tage en endelig og afgjørende Beslutning med Hensyn til almindelige Bestemmelser, der gribe faa dybt ind i de kirkelige Forhold? Der er atter og atter her blevet fremhævet, først med megen Styrke af den høitærede Kirkeminister, at Kirken ikke har noget Organ. Jeg skal ikke dvæle længe derved; men jeg kan ikke nægte, at jeg forbauses ved at høre, at ærede Medlemmer

kunne tale om, at det, der tænkes paa ved Grundlovens Ord om en Kirkeforfatning, vil sige, at man efterhaanden ved Love, som f. Ex. denne og andre lignende, ordner Kirkeforholdene. Det er jo netop et Organ, vi skulle skabe ved en Kirkeforfatning; og det Organ skulde erklære sig over saadanne Love. Ved at give disse Love komme vi netop længere bort fra en Kirkeforfatning. Men, hvorledes det end er, saa er der dog noget Andet, som jeg lægger endnu større Vægt paa, og det er, at vi savne en kirkelig Rævningeret, en Domstol, der kan dømmes med Hensyn til Præsterne. Det er noget næsten Uhørt, at en Præst bliver dømt fra sit Embede. Det er en administrativ Forholdsregel, der bliver tagen i det enkelte Tilfælde; Ministeren undgaaer bestandigt at lade det komme til Dom, naar det paa nogen Maade er muligt at komme tilrette med en Præst, der f. Ex. paa Grund af forargeligt Levnet eller af anden Grund er aldeles ude af Stand til at røgte sit Kalb; men dog er netop den eneste Undtagelse, som Lovudkastet opstiller fra sin Anvendelse, den, at Vedkommende skal ved Dom være berøvet Embedet; men den har, som Forholdene ere, i mine Tanker ikke det Allermindste at bethede. Jeg vilde derfor stærkt tilraade, dersom den ærede Minister kunde gaae ind derpaa, at man alene indstrænke sig til at faae anerkjendt den Menighed, der beber om Anerkjendelse, og anerkjende den Præst, der sætter overordentlig Priis paa at blive i Folkekirken. Jeg troer, at det for Dieblirket væsentligt vilde læge de Saar, der ere slaaede. Lad der komme flere og flere Tilfælde, da kan Tiden være kommen til at tage de almindelige Bestemmelser, og jeg samstemmer ganske med det, der er udtalt, f. Ex. af min ærede Sidsmand, om den Trang, der er til en større kirkelig Frihed, og at vi ikke skulle opretholde vor Kirke, som f. Ex. den engelske Kirke har gjort, med disse stive og strenge Former, saaledes at man vel giver fuldstændig Frihed til at træde ud af Kirken, men derimod lægger de stærkeste Baand paa dem, der blive i Kirken. Vil man imidlertid give en Lov, og kunne vi ikke gaae den Vej, jeg har antydet, men Forslagsstillerne vedholdende staae paa deres Forslag, saa skal jeg være med at stemme